A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (öt bíróval eljáró első tanács)

2026. április 22.*

„Verseny – Kartell – Erőfölénnyel való visszaélés – Az energiaitalok ágazata – A Bizottság által elrendelt helyszíni vizsgálat – Az 1/2003/EK rendelet 20. cikkének (4) bekezdése – A helyszíni vizsgálatnak a Bizottság helyiségeiben való folytatása – Az e helyszíni vizsgálatból eredő költségek egy része megtérítésének a Bizottság általi megtagadása – A »kizárólag a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság helyiségeiben való folytatása miatt felmerült többletköltségek« fogalma”

A T-682/24. sz. ügyben,

a **Red Bull GmbH** (székhelye: Fuschl am See [Ausztria]),

a **Red Bull France SASU** (székhelye: Párizs [Franciaország]),

a **Red Bull Nederland BV** (székhelye: Soesterberg [Hollandia])

(képviselik őket: H. Wollmann, F. Urlesberger, J. Schindler, F. Dethmers és A. Visontai-Knor ügyvédek)

felperesek

az **Európai Bizottság** (képviselik: T. Franchoo, M. Jakobs és I. Naglis, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

A TÖRVÉNYSZÉK (öt bíróval eljáró első tanács),

tagjai: E. Buttigieg elnök, J. Schwarcz, M. Kancheva (előadó), E. Tichy-Fisslberger és F. Bestagno bírák,

hivatalvezető: S. Jund tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2026. január 20-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetükkel a felperesek – a Red Bull GmbH és leányvállalatai, a Red Bull France SASU és a Red Bull Nederland BV – az Európai Bizottság 2024. október 23-i azon határozatának (AT.40819. sz. ügy) megsemmisítését kérik, amelyben a Bizottság részben megtagadta azon többletköltségek megtérítését, amelyek a felperesek állítása szerint az [EUMSZ 101.] és [EUMSZ 102. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 20. cikkének (4) bekezdése alapján elrendelt helyszíni vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli (Belgium) helyiségeiben való folytatása miatt merültek fel a részükről (a továbbiakban: megtámadott határozat).

A jogvita előzményei

2 A RED Bull France SASU és a Red Bull Nederland BV a Red Bull GmbH leányvállalatai. E három társaság a Red Bull csoport (a továbbiakban: Red Bull) részét képezi, és tevékenységüket az energiaitalok gyártásának ágazatában végzik, amely italokat az Európai Unióban és az Európai Gazdasági Térségben (EGT) többek között az e csoport nevével megegyező márkanév alatt forgalmazzák.

A vitatott helyszíni vizsgálat

3 2023. március 8-i határozatával a Bizottság az 1/2003 rendelet 20. cikkének (4) bekezdése alapján helyszíni vizsgálatot rendelt el, amelyre 2023. március 20-tól 24-ig a felperesek Fuschl am Seeben (Ausztria), Párizsban (Franciaország) és Amszterdamban (Hollandia) található helyiségeiben került sor.

4 A felperesek helyiségeiben 2023. március 24-én Fuschl am Seeben tartott, a helyszíni vizsgálatot lezáró megbeszélés során a Bizottság arról tájékoztatta a Red Bull képviselőit, hogy a lemásolt dokumentumok és a felperesek által a későbbiekben szolgáltatandó további adatok megvizsgálása érdekében a helyszíni vizsgálatot a brüsszeli helyiségeiben kívánja folytatni.

5 A helyszíni vizsgálat 2023. június 14-től 20-ig, valamint 2023. augusztus 29-től szeptember 29-ig a Bizottság brüsszeli helyiségeiben folytatódott.

A felek közötti, a megtámadott határozat elfogadását megelőző levelezés

6 2024. január 25-i levelében a Bizottság tájékoztatta a felpereseket arról a lehetőségről, hogy a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben történő folytatásából eredő többletköltségek megtérítése iránt indokolással ellátott kérelmet nyújthatnak be. E levélhez csatolta „A többletköltségek megtérítésének elvei a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság helyiségeiben való folytatása esetén” című dokumentumot.

7 2024. április 25-én a felperesek kérelmet nyújtottak be a Bizottsághoz a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben való folytatásából eredő többletköltségek megtérítése iránt. E kérelemben a felperesek a Brüsszelben jelen lévő alkalmazottaik és ügyvédeik utazási és

szállásköltségeinek, az ezen alkalmazottaknak fizetett napidíjaknak, valamint ügyvédeik teljes munkadíjának megtérítését kérték, beleértve az azon másik iroda által kiszámlázott munkadíjat is, amelyet az őket rendszerint képviselő osztrák iroda mellett bíztak meg.

8 Ezt követően a megtámadott határozat elfogadásáig a felperesek és a Bizottság között jelentős levelezésre került sor.

A megtámadott határozat

9 2024. október 23-án a Bizottság elfogadta a megtámadott határozatot.

10 A megtámadott határozatban a Bizottság mindenekelőtt emlékeztetett az álláspontjára, néhány korábbi levelére hivatkozva, nevezetesen arra, hogy csak a helyszíni vizsgálat alá vont vállalkozás által kizárólag a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság helyiségeiben való folytatása miatt viselt többletköltségeket köteles megtéríteni, kizárva tehát azon költségeket, amelyek egyébként is felmerültek volna, ha a helyszíni vizsgálat e vállalkozás helyiségeiben folytatódott volna, mint például az ügyvédi munkadíj. A Bizottság hozzátette, hogy ezen álláspont megfelel a 2020. július 16-i Nexans France és Nexans kontra Bizottság ítéletből (C-606/18 P, EU:C:2020:571, 90. pont) eredő megközelítésnek.

11 Ami közelebbről az ügyvédi munkadíjat illeti, a Bizottság néhány korábbi levelére hivatkozva emlékeztetett arra, hogy a Red Bull a 2023. márciusi, e vállalkozás helyiségeiben lefolytatott helyszíni vizsgálat során folyamatosan igénybe vette ügyvédek segítségét, így a helyszíni vizsgálat Brüsszelben való folytatása során felmerült ügyvédi költségeket nem kell megtérítendő többletköltségeknek tekinteni. A Bizottság azt is jelezte, hogy a felperesek néhány levelükben maguk is elismerték, hogy ha a helyszíni vizsgálat a helyiségeikben folytatódott volna, ügyvédekhez fordultak volna. Következésképpen a Bizottság úgy határozott, hogy a Red Bull által követelt ügyvédi munkadíjakat nem téríti meg.

12 Végül a többi költséget illetően a Bizottság jelezte, hogy a Red Bull által az egyik korábbi leveléhez csatolt Excel-táblában közölt összegek alapján kész megtéríteni az összes követelt költséget.

A felek kérelmei

13 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– kötelezze a Bizottságot a követelt költségek teljes megtérítésére;

– kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

14 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felpereseket a költségek viselésére.

A jogkérdésről

15 Először is a második kereseti kérelmet kell megvizsgálni, amely arra irányul, hogy a Törvényszék kötelezze a Bizottságot a felperesek által követelt költségek teljes megtérítésére, majd az első kereseti kérelmet, amely a megtámadott határozat megsemmisítésére irányul.

Az arra irányuló második kereseti kérelemről, hogy a Törvényszék kötelezze a Bizottságot a felperesek által követelt költségek teljes megtérítésére

16 Második kereseti kérelmükben a felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék kötelezze a Bizottságot az általuk követelt költségek teljes megtérítésére.

17 Meg kell állapítani, hogy az ilyen kérelem lényegében arra irányul, hogy a Törvényszék a Bizottsággal szemben bocsásson ki meghagyást, amelyben ezen intézményt arra kötelezi, hogy térítse meg a felpereseknek az általuk követelt összes költséget.

18 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az EUMSZ 263. cikken alapuló jogszerűségi vizsgálat keretében az uniós bíróság nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy az uniós intézményekkel, szervekkel és hivatalokkal szemben meghagyást bocsásson ki (lásd: 2024. március 14-i D & A Pharma kontra Bizottság és EMA ítélet, C-291/22 P, EU:C:2024:228, 160. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

19 Következésképpen a második kereseti kérelmet hatáskör hiánya miatt el kell utasítani.

Az első, a megtámadott határozat megsemmisítésére irányuló kereseti kérelemről

20 A megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelem alátámasztása érdekében a felperesek négy jogalapra hivatkoznak, amelyek közül az első azon alapul, hogy az általuk követelt költségek teljes megtérítésének a Bizottság általi megtagadása jogellenes azért, mert a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben való folytatása szerintük aránytalan volt, a második jogalap az indokolási kötelezettség megsértésén alapul, a harmadik jogalap a 2020. július 16-i Nexans France és Nexans kontra Bizottság ítélet (C-606/18 P, EU:C:2020:571) értelmében vett, a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben való folytatása miatt felmerült „többletköltségek” fogalmának értelmezése során elkövetett téves jogalkalmazáson és a ténybeli értékelés során elkövetett hibán alapul, amely az ügyvédi munkadíj teljes megtérítésének megtagadásához vezetett, a negyedik jogalap pedig a védelemhez való joguk megsértésén alapul.

21 Előzetesen rá kell mutatni arra, hogy noha a Bizottság a megtámadott határozatban megtagadta a követelt ügyvédi munkadíjak felperesek részére történő megtérítését, mindazonáltal elfogadta, hogy megtéríti a Red Bull által közölt Excel-táblában megtéríteni kért összes többi költséget, vagyis a Brüsszelben jelen lévő alkalmazottak és ügyvédek utazási és szállásköltségeit, valamint azon napidíjakat, amelyeket e cégcsoportnak ezen alkalmazottak részére kellett fizetnie (lásd a fenti 12. pontot). Ebből következik, hogy a megtámadott határozat – legalábbis részben – kedvező a felperesek számára.

22 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy valamely természetes vagy jogi személy által indított megsemmisítés iránti kereset csupán abban az esetben elfogadható, ha e személynek érdeke fűződik a megtámadott jogi aktus megsemmisítéséhez. Ezen érdek azt feltételezi, hogy e jogi aktus megsemmisítése önmagában jogi következményekkel járhat,

és a kereset ezért – eredményét tekintve – az azt indító fél javára szolgálhat. Az eljáráshoz fűződő érdek így minden bírósági jogorvoslat lényeges és elsődleges feltételének minősül (lásd: 2023. június 15-i Shindler és társai kontra Tanács ítélet, C-501/21 P, EU:C:2023:480, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

23 A tárgyaláson az első kereseti kérelmet illetően fennálló eljáráshoz fűződő érdekükkel kapcsolatban feltett kérdésre válaszolva a felperesek először lényegében azt állították, hogy az említett kereseti kérelmet úgy kell érteni, hogy kizárólag annyiban kérik a megtámadott határozat megsemmisítését, amennyiben a Bizottság megtagadta velük szemben a követelt ügyvédi munkadíjak megtérítését, majd ezt követően ezen állítást helyesbítették, pontosítva, hogy éppen ellenkezőleg, a megtámadott határozat teljes egészében történő megsemmisítését kérik, ideértve azt is, hogy a Bizottság az ügyvédi munkadíjakon kívüli költségek megtérítését elfogadta.

24 A jelen ügy körülményeire tekintettel a Törvényszék úgy véli, hogy a felpereseknek a megtámadott határozat teljes egészében történő megsemmisítése iránti kérelmét illetően hivatalból meg kell vizsgálnia az eljáráshoz fűződő érdekük fennállásának kérdését. Meg kell ugyanis állapítani, hogy a megtámadott határozat annyiban történő megsemmisítéséből, amennyiben a Bizottság elfogadta az ügyvédi munkadíjakon kívüli költségek felperesek részére történő megtérítését (lásd a fenti 21. pontot), ez utóbbiaknak nem származhat olyan előnyük, amely alkalmas lenne a fenti 22. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett eljáráshoz fűződő érdek megalapozására.

25 Ebből következik, hogy a keresetet mint részben elfogadhatatlant el kell utasítani annyiban, amennyiben az a megtámadott határozat annyiban történő megsemmisítésére irányul, amennyiben a Bizottság elfogadta az ügyvédi munkadíjakon kívüli költségek felperesek részére történő megtérítését.

26 Az első kereseti kérelem fennmaradó részét illetően a Törvényszék először a felperesek által felhozott negyedik jogalapot, majd a második jogalapot, végül pedig az első és a harmadik jogalapot vizsgálja meg.

A negyedik, a védelemhez való jog megsértésére alapított jogalapról

27 A felperesek a negyedik jogalap alátámasztására három kifogást hoznak fel.

28 Először is a felperesek arra hivatkoznak, hogy egy vállalkozás jogosult saját maga megszervezni a védekezését. Emlékeztetnek arra, hogy az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt egyezmény (kihirdette: az 1993. évi XXXI. törvény) 6. cikke (3) bekezdésének c) pontjából kitűnik, hogy minden bűncselekménnyel gyanúsított személynek joga van ahhoz, hogy személyesen vagy az általa választott védő segítségével védekezhessék. A felperesek ebből azt a következtetést vonják le, hogy nem a Bizottság feladata eldönteni azt, hogy valamely vállalkozásnak mire van szüksége a védekezéséhez, illetve mire nem. Azt állítják, hogy a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben való folytatása miatt voltak kénytelenek egy második ügyvédi irodát is megbízni. A felperesek szerint a Bizottság a többletköltségek megtérítésére vonatkozó kötelezettségét megszorítóan értelmezve meghatározza az érintett vállalkozás által választandó védekezési eszközök jellegét és terjedelmét. A Bizottság tehát azzal, hogy megtagadta velük szemben a helyszíni vizsgálat Brüsszelben való folytatása miatt felmerült ügyvédi munkadíjak megtérítését, korlátozta azon szabadságukat, hogy megválasszák az általuk szükségesnek és megfelelőnek ítélt védekezési eszközöket.

29 Másodszor a felperesek azt állítják, hogy az „Európai Unió költségvetési joga” nem alkalmazható rájuk, így a Bizottság nem hivatkozhatott volna arra azon védekezési költségek észszerű jellegének meghatározása érdekében, amelyek megtérítését kérték.

30 Harmadszor a felperesek azt kifogásolják, hogy a Bizottság a bizonyításfelvétel során a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben való folytatása miatt felmerült többletköltségek meghatározását illetően állítólag aránytalan követelményeket alkalmazott. Ugyanis annak bizonyítása érdekében, hogy a Red Bull azon négy alkalmazottja, aki a helyszíni vizsgálat folytatása során Brüsszelben volt, de a Bizottság helyiségeiben nem jelent meg, e helyszíni vizsgálaton ténylegesen részt vett, ezen intézmény olyan nyilatkozatok benyújtását követelte, amelyekben e személyek megerősítik, hogy a helyszíni vizsgálaton részt vettek. A valóságnak nem megfelelő nyilatkozatok lehetséges büntetőjogi következményeire tekintettel a felperesek kifogásolják, hogy a Bizottság ilyen magas szintű bizonyítást követelt meg.

31 A Bizottság vitatja a felperesek érveit, és azt állítja, hogy az első kifogás nem megalapozott, a második kifogás hatástalan, a harmadik kifogás pedig hatástalan és elfogadhatatlan.

32 Ami először is a felperesek azon szabadságának állítólagos megsértését illeti, hogy megválasszák védekezési eszközeiket, meg kell állapítani, hogy a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben való folytatásakor ténylegesen semmi sem akadályozta meg a felpereseket abban, hogy védekezésüket szabadon megszervezzék.

33 A felperesek által a jelen eljárás keretében benyújtott dokumentumokból ugyanis kitűnik, hogy utóbbiak úgy döntöttek, hogy Brüsszelben a nekik rendszerint segítséget nyújtó osztrák iroda azon ügyvédje segíti őket, aki már a felperesek Fuschl am See-i helyiségeiben tartott helyszíni vizsgálat során is jelen volt, továbbá a szóban forgó időszaktól függően egy második iroda egy vagy több ügyvédje, valamint bizonyos napokon több alkalmazottjuk is segíti őket. Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a felperesek – állításaikkal ellentétben – egyáltalán nem kényszerültek arra, hogy egy második ügyvédi irodát is megbízzanak azzal, hogy képviselje őket a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben való folytatása során. Ugyanis a felperesek sajátos okokból maguk döntöttek úgy, hogy megbízzák ezt az irodát.

34 A fentiekből következik, hogy a felperesek – állításaikkal ellentétben – szabadon megszervezhették a védekezésüket anélkül, hogy a Bizottság beavatkozott volna ennek módjába, ami elegendő ahhoz, hogy a Törvényszék a negyedik jogalap első kifogását mint megalapozatlant elutasítsa.

35 Másodszor, ami az „uniós költségvetési jognak” a Bizottság által a felperesekre történő állítólagos alkalmazását illeti, mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy még ha a felperesek a keresetlevelükben az általuk viselt „védekezési költségekre” hivatkoznak is, e kifogás valójában nem azon ügyvédi munkadíjakra vonatkozik, amelyek megtérítését a Bizottság a megtámadott határozatban megtagadta. A felek közötti, a megtámadott határozat elfogadását megelőző, a felperesek által a jelen eljárás keretében benyújtott levelezésből ugyanis kitűnik, hogy bár a Bizottság hivatkozott az „uniós költségvetési jogra”, sőt azt alkalmazta is, ezt kizárólag az utazási költségek, a szállásköltségek és az átalánydíjak tekintetében tette, amelyek megtérítését elfogadta, nem pedig az ügyvédi munkadíjak tekintetében.

36 Ebből következik, hogy a jelen kifogás lényegében annyiban irányul a megtámadott határozat ellen, amennyiben az elfogadja, hogy megtéríti a felpereseknek az ügyvédi munkadíjakon kívüli költségeket, így e kifogás a fenti 21–25. pontban kifejtett indokok miatt elfogadhatatlan.

37 Harmadszor, ami azt illeti, hogy a Bizottság a felmerült költségek meghatározásával kapcsolatos bizonyításfelvétel során állítólag aránytalan követelményeket támasztott a felperesekkel szemben, mindjárt az elején meg kell állapítani, hogy e kifogás sem azokra az ügyvédi munkadíjakra vonatkozik, amelyek megtérítését a Bizottság a megtámadott határozatban megtagadta. A Bizottság által állítólag megkövetelt nyilatkozatokat ugyanis annak bizonyítása érdekében nyújtották be, hogy a Red Bull azon négy alkalmazottja, aki ezen intézmény helyiségeiben nem volt jelen, annak érdekében tartózkodott Brüsszelben, hogy részt vegyen a helyszíni vizsgálat folytatásában, következésképpen annak érdekében nyújtották be azokat, hogy a felperesek részéről e címen felmerült utazási költségek, szállásköltségek és átalánydíjak megtéríthetők legyenek.

38 Ebből következik, hogy a jelen kifogás annyiban irányul a megtámadott határozat ellen, amennyiben az elfogadja, hogy megtéríti a felpereseknek az ügyvédi munkadíjakon kívüli költségeket, így e kifogás a fenti 21–25. pontban kifejtett okokból elfogadhatatlan.

39 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a felperesek által a jelen eljárás keretében benyújtott iratokból kitűnik, hogy ők maguk javasolták a Bizottságnak a vitatott nyilatkozatok benyújtását. Következésképpen a felperesek nem kifogásolhatják, hogy a Bizottság a bizonyításfelvétel során aránytalan követelményeket írt elő velük szemben. Végeredményben az, hogy a Bizottság megtagadta, hogy pusztán számlák alapján térítse meg a Red Bull azon négy alkalmazottjának utazási és szállásköltségeit, akik nem jelentek meg a helyiségeiben, és további bizonyítékokat kért arra vonatkozóan, hogy valóban a helyszíni vizsgálat folytatása miatt tartózkodtak Brüsszelben, szintén nem kifogásolható, és a felperesek állításával ellentétben nem minősül aránytalan bizonyítási követelménynek. Ebből következik, hogy a jelen kifogás mindenesetre nem megalapozott.

40 A fenti megfontolásokra tekintettel a negyedik jogalapot mint részben megalapozatlant és részben elfogadhatatlant el kell utasítani.

A második, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról

41 Az indokolási kötelezettség Bizottság általi megsértésére alapított második jogalapjuk alátámasztása érdekében a felperesek lényegében két kifogásra hivatkoznak.

42 A felperesek először is azt kifogásolják, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban az annak elfogadását megelőzően velük folytatott levelezésre hivatkozott. A felperesek szerint a Bizottságnak minden olyan megfontolást, amely ezen intézményt a megtérítés iránti kérelmük részleges elutasításához vezette, magában a megtámadott határozat szövegében kellett volna egyértelműen kifejtenie annak érdekében, hogy lehetővé tegye számukra a határozat következtetéseit alátámasztó indokok megértését, a Törvényszék számára pedig felülvizsgálati jogkörének gyakorlását. Mivel álláspontjuk szerint nem ez a helyzet, a felperesek azt állítják, hogy a Bizottság megsértette az EUMSZ 296. cikkben előírt indokolási kötelezettséget.

43 Másodszor a felperesek azzal érvelnek, hogy érthetetlen, és nem minősül megfelelő indokolásnak a Bizottság által a megtérítendő többletköltségek kiszámításához összehasonlításként használt ellenforgatókönyv, amelynek keretében a Bizottság abból a feltételezésből indult ki, hogy a felperesek akkor is folyamatosan igénybe vettek volna ügyvédeket, ha a helyszíni vizsgálat nem a Bizottság brüsszeli helyiségeiben, hanem a saját helyiségeikben folytatódott volna. Ezen

ellenforgatókönyv alátámasztása érdekében a Bizottság a felperesek egyik leveléből szelektíven kiragadott mondatra támaszkodott, amely levélben a felperesek azt jelezték, hogy ha a helyszíni vizsgálat a helyiségeikben folytatódott volna, csak eseti jelleggel vettek volna igénybe ügyvédeket.

44 A felperesek hozzáteszik, hogy a Bizottság által használt ellenforgatókönyv pontatlan. A Bizottság ugyanis nem fejtette ki, hogy több lehetséges ellenforgatókönyv közül miért éppen ezt választotta, és azt nem is határozta meg kellőképpen. A Bizottság nem fejtette ki az ilyen helyszíni vizsgálat folytatásának módjait sem, vagyis annak időtartamát, az érintett alkalmazottak számát vagy a követett munkaidő-beosztást. Ilyen információk hiányában a Bizottság nem lehet biztos abban, hogy a megtérítendő többletköltségek kiszámításához a „helyes” ellenforgatókönyvet használta, és nem vitathatja a felperesek által az általuk viselt költségek meghatározása érdekében választott ellenforgatókönyvet. Mindenesetre a felperesek szerint a Bizottság által használt ellenforgatókönyv csak hipotetikus. A felperesek azt is állítják, hogy a Bizottság a számára legkedvezőbb ellenforgatókönyvet választotta.

45 A Bizottság vitatja a felperesek érveit.

46 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 296. cikk második bekezdésében előírt indokolásnak a kérdéses jogi aktus jellegéhez kell igazodnia, és abból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie az aktust kibocsátó intézmény érvelésének oly módon, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, és a hatáskörrel rendelkező bíróság gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét. Az indokolás követelményét az ügy körülményeire, így többek között a jogi aktus tartalmára, az előadott indokok jellegére, és a címzettek, illetve a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett más személyek magyarázathoz jutás iránti érdekére figyelemmel kell értékelni. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel azt, hogy valamely aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem az összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére tekintettel is (lásd: 2025. január 23-i Neos kontra Ryanair és Bizottság ítélet, C-490/23 P, EU:C:2025:32, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy a határozatok indokolásának kötelezettsége olyan lényeges eljárási szabály, amelyet meg kell különböztetni az indokolás megalapozottságának kérdésétől, amely a vitatott aktus érdemi jogszerűségére vonatkozik (1998. április 2-i Bizottság kontra Sytraval és Brink’s France ítélet, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 67. pont; 2002. március 7-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-310/99, EU:C:2002:143, 48. pont). Valamely határozat indokolása ugyanis az e határozat alapjául szolgáló indokok formális ismertetéséből áll. Ha ezen indokok hibásak, az a határozat érdemi jogszerűségét érinti, de annak indokolását nem, amely elégséges lehet annak ellenére, hogy hibás indokokat tartalmaz (2008. július 10-i Bertelsmann és Sony Corporation of America kontra Impala ítélet, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 181. pont).

48 A jelen ügyben a megtámadott határozatból kitűnik, hogy a Bizottság e jogi aktussal a felperesek azon többletköltségek megtérítése iránti kérelméről határozott, amelyek a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben való folytatása miatt merültek fel a részükről.

49 Közelebbről meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat bevezető részében a Bizottság emlékeztet azon gyakorlatára, amely szerint – amint azt a felperesekkel folytatott korábbi levelezésében már kifejtette – megtéríti a helyszíni vizsgálat alá vont vállalkozás által viselt azon többletköltségeket, amelyek kizárólag a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság helyiségeiben való

folytatása miatt merültek fel. A Bizottság azt is kifejti, hogy nem téríti meg tehát azokat a költségeket, amelyek az ilyen vállalkozásnál mindenképpen felmerültek volna akkor is, ha a helyszíni vizsgálatot annak saját helyiségeiben folytatták volna, és kifejti, hogy úgy véli, hogy az ügyvédi munkadíjak esetében erről van szó.

50 Ezen elveket a felperesek által benyújtott megtérítés iránti kérelemre alkalmazva a Bizottság ezt követően a megtámadott határozat „[Ü]gyvédi költségek” című 1. pontjában kifejti, hogy úgy határozott, hogy azon ügyvédi munkadíjakat, amelyek megtérítését a Red Bull teljes egészében követelte, a következő két okból nem téríti meg: először is azért, mert a Red Bullt a saját helyiségeiben 2023 márciusában végzett helyszíni vizsgálat során folyamatosan segítették ügyvédek, így az ügyvédi költségek nem voltak olyan többletköltségek, amelyeket a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben való folytatásának lehetne betudni, másodszor pedig azért, mert a Red Bull a korábbi levelezés során elismerte, hogy ha a helyszíni vizsgálatot a helyiségeiben folytatták volna, igénybe vett volna ügyvédeket.

51 Az egyéb költségeket illetően a Bizottság a megtámadott határozat „[E]gyéb költségek” című 2. pontjában jelzi, hogy elfogadja a felperesek által követelt költségek megtérítését, amint arról a felperesekkel folytatott levelezésben megegyeztek.

52 Végül a megtámadott határozat „[Ö]sszefoglaló” című 3. pontja tartalmazza a felperesek által megtéríteni kért különböző költségek összefoglaló táblázatát, amely a négy költségtétel – azaz az utazási költségek, a szállásköltségek, a napidíjak és az ügyvédi költségek – mindegyike mellett feltünteti azt az összeget, amelynek megtérítését a Bizottság elfogadja.

53 Ebből következik, hogy a megtámadott határozatból világosan, részletesen és egyértelműen kitűnik a Bizottság érvelése oly módon, hogy a fenti 46. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében lehetővé tegye a felperesek számára a meghozott intézkedés indokainak megismerését, a Törvényszék számára pedig azt, hogy gyakorolja felülvizsgálati jogkörét, így e határozat megfelelően meg van indokolva, tehát megfelel az EUMSZ 296. cikk második bekezdésében foglalt követelményeknek.

54 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a jelen keresetből az következik, hogy a felperesek vitatni tudták a megtámadott határozat megalapozottságát, közelebbről a követelt ügyvédi költségek teljes megtérítésének velük szembeni megtagadását, ami azt bizonyítja, hogy még ha nem is értenek egyet a Bizottság által a megtámadott határozatban elfogadott következtetések alapjául szolgáló indokokkal, meg tudták érteni azokat.

55 A felperesek által hivatkozott egyetlen más érv sem alkalmas arra, hogy megkérdőjelezze a megtámadott határozat indokolásának megfelelő jellegét.

56 Először is azon kifogást illetően, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban többször is az annak meghozatalát megelőző levelezésre hivatkozott, meg kell állapítani, hogy a felperesek állításaival ellentétben a Bizottság mindazon megfontolást, amely a megtérítés iránti kérelmük részleges elutasítására indította, egyértelműen kifejtette magában a megtámadott határozat szövegében, amint az a fenti 49. és 50. pontból kitűnik.

57 Ezenkívül a megtámadott határozat elfogadását megelőzően a felperesekkel folytatott levelezés jelenti azt a kontextust, amelybe e határozat illeszkedik. A fenti 46. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően e levelezést figyelembe lehet venni annak meghatározása érdekében, hogy a Bizottság a jelen ügyben tiszteletben tartotta-e az indokolási kötelezettségét.

58 Következésképpen a felperesek nem kifogásolhatják, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban a velük folytatott korábbi levelezésre hivatkozott.

59 Másodszor, ami a Bizottság által a megtérítendő többletköltségek kiszámításához összehasonlításként használt ellenforgatókönyv állítólagosan érthetetlen és nem megfelelően indokolt jellegére alapított kifogást illeti, meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatból kitűnik, hogy a Bizottság ezt az ellenforgatókönyvet úgy írja le, hogy az annak az esetnek felel meg, ha a helyszíni vizsgálatot a felperesek helyiségeiben folytatták volna.

60 A megtámadott határozatban ugyanis a Bizottság kifejti, hogy úgy határozott, hogy kizárólag a felperesek azon költségeit téríti meg, amelyek a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben való folytatása miatt merültek fel, azon költségeket azonban nem, amelyek mindenképpen felmerültek volna a részükről akkor, ha a helyszíni vizsgálat a saját helyiségeikben folytatódott volna. Az ügyvédi költségeket illetően a Bizottság kifejti, hogy azok nem minősülnek ilyen többletköltségnek, mivel azok mindenképpen felmerültek volna akkor is, ha a helyszíni vizsgálat a felperesek helyiségeiben folytatódott volna.

61 Ebből következik, hogy a felperesek állításaival ellentétben a megtámadott határozat ezt az ellenforgatókönyvet kellően érthetően és megfelelően megindokolva írja le.

62 E tekintetben arra is rá kell mutatni, hogy az ilyen ellenforgatókönyv fogalmilag hipotetikus, amit maguk a felperesek is elismernek, mivel a helyszíni vizsgálat valójában a Bizottság brüsszeli helyiségeiben folytatódott. Következésképpen nem követelhető meg a Bizottságtól, hogy a megtámadott határozatban meghatározza a „helyes” ellenforgatókönyvet, vagy azt több konkrét részlettel egészítse ki.

63 Végül meg kell állapítani, hogy az a kérdés, hogy melyik lenne a leghihetőbb vagy „leghelyesebb” forgatókönyv, a megtámadott határozat megalapozottságát érinti, tehát az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalap keretében hatástalan, amint az a fenti 47. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik. Következésképpen a felperesek annak bizonyítására irányuló érvei, hogy házon belül teljes mértékben nyomon tudták volna követni a helyszíni vizsgálatot, ha az a helyiségeikben folytatódott volna, vagy hogy a Bizottság által használt ellenforgatókönyv téves, vagy az a legelőnyösebb ellenforgatókönyv ezen intézmény számára, a jelen jogalap keretében hatástalanok, mivel a megtámadott határozat megalapozottságára, nem pedig annak indokolására vonatkoznak.

64 A fenti megfontolásokra tekintettel a második jogalapot el kell utasítani, anélkül hogy a Törvényszék eljárási szabályzata 89. cikke (3) bekezdésének d) pontja alapján el kellene rendelni a felperesek által kért pervezető intézkedést.

Az első, arra alapított jogalapról, hogy a többletköltségek megtérítésének megtagadása jogellenes azért, mert a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben való folytatása aránytalan volt

65 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság azáltal, hogy úgy határozott, hogy a helyszíni vizsgálatot a brüsszeli helyiségeiben folytatja, megsértette az EUSZ 5. cikk (4) bekezdésében foglalt arányosság elvét. A felperesek szerint ugyanis a helyszíni vizsgálat Brüsszelben való folytatása nem járult hozzá a helyszíni vizsgálat hatékonyságához, és nem tette lehetővé a Red Bull működésébe való túlzott beavatkozás elkerülését sem. Ráadásul a helyszíni vizsgálat ilyen folytatása túlzottan hosszú is volt, és azt csak az tette szükségessé, hogy a Bizottság nagy

mennyiségű adatot kért azok relevanciájának bármiféle előzetes vizsgálata és előzetes válogatás nélkül, túlzott, összesen 16,6 terabájtot kitevő mennyiségben. A felperesek szerint a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben való folytatása önmagában aránytalan volt, és magas költségeket eredményezett, amelyek megtérítését kérik. A felperesek ebből azt a következtetést vonják le, hogy a Bizottság a követelt költségek teljes megtérítését ennélfogva jogellenesen tagadta meg.

66 A Bizottság vitatja a felperesek érveit, és az első jogalap elfogadhatatlanságára hivatkozik.

67 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az arányosság elve megköveteli, hogy az uniós intézmények aktusai ne haladják meg a kitűzött cél elérésére alkalmas és ahhoz szükséges mértéket, azaz amennyiben több megfelelő intézkedés közül lehet választani, a kevésbé korlátozó jellegűt kell igénybe venni, és az okozott hátrányok nem lehetnek aránytalanok az elérendő célokhoz képest (2007. március 8-i France Télécom kontra Bizottság ítélet, T-339/04, EU:T:2007:80, 117. pont; 2014. november 25-i Orange kontra Bizottság ítélet, T-402/13, EU:T:2014:991, 22. pont).

68 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a felperesek által az első jogalapjuk alátámasztására kifejtett érvek a Bizottság azon határozata ellen irányulnak, hogy a helyszíni vizsgálatot a saját helyiségeiben folytatja, nem pedig a jelen eljárás keretében megtámadott határozat ellen.

69 Így, bár a felperesek azt kifogásolják, hogy véleményük szerint aránytalan volt a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben való folytatása, egyáltalán nem fejtik ki, hogy maga a megtámadott határozat miért aránytalan. Másként fogalmazva, még ha az első jogalap az arányosság elvének állítólagos megsértésén alapul is, a felperesek által e tekintetben előadott érvek nem annak bizonyítására irányulnak, hogy a megtámadott határozat túllépi az e határozat elfogadásával elérni kívánt cél elérésére alkalmas és ahhoz szükséges mértéket, amely cél azon többletköltségek meghatározásában állt, amelyek kizárólag azért merültek fel, mert a helyszíni vizsgálat a Bizottság brüsszeli helyiségeiben folytatódott, és amely költségek Bizottság általi megtérítése ennélfogva indokolt lenne.

70 Következésképpen az első jogalapot mint hatástalant el kell utasítani anélkül, hogy határozni kellene a Bizottság által vitatott elfogadhatóságáról, illetve anélkül, hogy az eljárási szabályzat 89. cikke (3) bekezdésének d) pontja alapján el kellene rendelni a felperesek által kért pervezető intézkedést.

A harmadik, a 2020. július 16-i Nexans France és Nexans kontra Bizottság ítélet (C-606/18 P) értelmében vett „többletköltségek” fogalmának értelmezése során elkövetett téves jogalkalmazásra és értékelési hibára alapított jogalapról

71 A harmadik jogalap lényegében azon alapul, hogy a Bizottság a 2020. július 16-i Nexans France és Nexans kontra Bizottság ítélet (C-606/18 P, EU:C:2020:571) 90. pontja értelmében vett „többletköltségek” fogalmának értelmezése során tévesen alkalmazta a jogot, és értékelési hibát követett el, amelynek következtében ezen intézmény megtagadta a felperesek által követelt ügyvédi munkadíjak teljes megtérítését.

72 Az állítólagos téves jogalkalmazást illetően a felperesek azzal érvelnek, hogy megalapozatlan a Bizottság azon álláspontja, miszerint az ügyvédi munkadíjak főszabály szerint nem minősülnek a 2020. július 16-i Nexans France és Nexans kontra Bizottság ítélet (C-606/18 P, EU:C:2020:571)

90. pontja értelmében vett „többletköltségeknek”, mivel azok akkor is felmerültek volna, ha a helyszíni vizsgálat a felperesek helyiségeiben folytatódott volna. A „többletköltségek” fogalmának ilyen értelmezése túlságosan megszorító, és ellentétes a fent említett ítélettel.

73 Az állítólagos értékelési hibát illetően a felperesek kifejtik, hogy a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság helyiségeiben való folytatása számukra jelentős nehézségeket okozott, mivel nem rendelkeznek telephellyel Brüsszelben, és hosszú ideig nem tudták oda küldeni a személyzetük kulcsfontosságú tagjait. E nehézségekre tekintettel a felperesek kénytelenek voltak az őket rendszerint segítő osztrák irodán kívül egy további, helyben irodával rendelkező ügyvédi irodát is megbízni. E további ügyvédek igénybevétele további költségekkel járt, amelyeket el lehetett volna kerülni, ha a helyszíni vizsgálatot a felperesek helyiségeiben folytatták volna, mivel ebben az esetben az ilyen helyszíni vizsgálat nem tartott volna ilyen hosszú ideig. A felperesek szerint az ezen ügyvédek által kiszámlázott munkadíjak tehát teljes egészükben „többletköltségnek” minősülnek.

74 A felperesek ugyanis azt állítják, hogy ha a helyszíni vizsgálat a helyiségeikben folytatódott volna, e vizsgálat nyomon követéséhez rendelkezésükre állt volna a szükséges, kellő jogi képzettséggel rendelkező, többnyelvű személyzet, amelyet azonban nem tudtak Brüsszelben mozgósítani. E személyzetet rotációs rendszerben be lehetett volna osztani a helyszíni vizsgálathoz, így a felperesek házon belül teljes mértékben biztosítani tudták volna a helyszíni vizsgálat nyomon követését, és már csak eseti jelleggel kellett volna ügyvédet igénybe venniük.

75 A felperesek végül másodlagosan hozzáteszik, hogy ha a Törvényszék az érvelésüknek nem adna helyt, a második ügyvédi iroda megbízásával kapcsolatban felmerült költségeket mindenképpen „többletköltségnek” kell tekinteni, mivel nem adtak volna ez utóbbi irodának megbízást akkor, ha a helyszíni vizsgálat a helyiségeikben folytatódott volna.

76 A Bizottság vitatja a felperesek érveit.

77 E tekintetben a 2020. július 16-i Nexans France és Nexans kontra Bizottság ítéletből (C-606/18 P, EU:C:2020:571) kitűnik, hogy a Bizottság azon lehetősége, hogy az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján a vállalkozás üzletmenettel kapcsolatos könyveinek és más dokumentumainak vizsgálatát a brüsszeli helyiségeiben folytassa, annak megállapításától függ, hogy a vizsgálat ilyen folytatása nem jár a védelemhez való jog megsértésével, és nem jelenti az érintett vállalkozások jogainak további sérelmét azon sérelemhez képest, amely a helyiségeikben végzett helyszíni vizsgálat velejárója. Márpedig ilyen sérelmet kellene megállapítani, ha e vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben történő folytatása a helyszíni vizsgálat alá vont vállalkozás számára kizárólag a vizsgálat ily módon történő folytatása miatt többletköltségekkel járna. Ebből következik, hogy amennyiben a vizsgálat folytatása ilyen költségekkel járhat, a Bizottság e lehetőséget csak azzal a feltétellel veheti igénybe, ha kész arra, hogy e költségeket megtéríti, amennyiben az érintett vállalkozás erre irányuló, megfelelően indokolt kérelmet nyújt be hozzá.

78 A jelen ügyben felmerül a kérdés, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta-e a jogot, vagy követett-e el mérlegelési hibát – amint azt a felperesek állítják – azzal, hogy megtagadta a helyszíni vizsgálatnak a Bizottsági brüsszeli helyiségeiben való folytatásával összefüggésben nyújtott szolgáltatásokkal kapcsolatban a felperesek részéről felmerült ügyvédi munkadíjak teljes megtérítését.

79 Az állítólagos téves jogalkalmazást illetően emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság a felperesekkel folytatott korábbi levelezés fényében értelmezett megtámadott határozatban a 2020. július 16-i Nexans France és Nexans kontra Bizottság ítélet (C-606/18 P, EU:C:2020:571) 90. pontja

értelmében vett „többletköltségek” fogalmát úgy értelmezte, hogy az főszabály szerint nem foglalja magában a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság helyiségeiben való folytatásához kapcsolódó ügyvédi munkadíjat, mivel álláspontja szerint olyan költségekről van szó, amelyek az érintett vállalkozás részéről mindenképpen felmerültek volna akkor is, ha a helyszíni vizsgálat e vállalkozás helyiségeiben folytatódott volna.

80 E tekintetben a 2020. július 16-i Nexans France és Nexans kontra Bizottság ítélet (C-606/18 P, EU:C:2020:571) 90. pontjából kitűnik (lásd a fenti 77. pontot), hogy két feltételnek kell teljesülnie ahhoz, hogy bizonyos költségeket „kizárólag [a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben való folytatása] miatt [felmerült] többletköltségek[nek]” lehessen minősíteni.

81 Először is meg kell tehát vizsgálni, hogy a felperesek által megtéríteni kért költségek ezen ítélkezési gyakorlat fényében „többletköltségnek” minősíthetők-e.

82 A „többlet-” kifejezés használatából azt a következtetést kell levonni, hogy azon költségekről van szó, amelyek az érintett vállalkozás helyiségeiben lefolytatott helyszíni vizsgálat által jelentett korábbi, részletes és tényleges referenciaköltségekhez képest többletet jelentenek. Következésképpen olyan költségekről kell, hogy szó legyen, amelyek hozzáadódnak azon költségekhez, amelyek az érintett vállalkozás helyiségeiben lefolytatott helyszíni vizsgálat során merültek volna fel.

83 Ezenkívül a felperesek állításával ellentétben, ha a Bíróság a vállalkozás részéről felmerült azon költségek összességére kívánt volna hivatkozni, amelyeket a Bizottságnak meg kell térítenie azon döntése miatt, hogy a helyszíni vizsgálatot a saját helyiségeiben folytatja, a 2020. július 16-i Nexans France és Nexans kontra Bizottság ítélet (C-606/18 P, EU:C:2020:571) 90. pontjában nem használta volna a „többlet-” kifejezést, amely azt feltételezi, hogy olyan költségekről van szó, amelyek eltérnek azon költségektől, amelyek a vállalkozás részéről akkor merültek volna fel, ha a helyszíni vizsgálat a helyiségeiben folytatódott volna.

84 Azt is meg kell jegyezni, hogy a Bíróság által használt „többlet-” kifejezés nem követeli meg a felmerült költségek aránytalanságának vagy túlzott mértékének bizonyítását, hanem kizárólag az ilyen költségek azon költségekhez viszonyított járulékos jellegét, amelyek akkor merültek volna fel, ha a helyszíni vizsgálat az érintett vállalkozás helyiségeiben folytatódott volna.

85 Másodszor – továbbra is a 2020. július 16-i Nexans France és Nexans kontra Bizottság ítélet (C-606/18 P, EU:C:2020:571) fényében – meg kell vizsgálni, hogy azon költségek, amelyek megtérítését a felperesek kérik, minősíthetők-e „kizárólag” a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság helyiségeiben való folytatása „miatt” felmerült költségeknek.

86 A 2020. július 16-i Nexans France és Nexans kontra Bizottság ítélet (C-606/18 P, EU:C:2020:571) 90. pontjában szereplő „kizárólag […] miatt [felmerült]” kifejezés használatából azt a következtetést kell levonni, hogy egyrészt az érintett költségek, másrészt pedig a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság helyiségeiben való folytatása között kizárólagos okozati összefüggésnek kell fennállnia, amit egyébként a felperesek is elismernek a válaszban.

87 Ebből következik, hogy azon költségekről van szó, amelyek kizárólag a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság helyiségeiben való folytatása miatt merültek fel, ami azzal a következménnyel jár, hogy ki kell zárni azon költségeket, amelyek mindenképpen felmerültek volna akkor is, ha a helyszíni vizsgálat az érintett vállalkozás helyiségeiben folytatódott volna.

88 Ami közelebbről az ügyvédi munkadíjat illeti, a fentiekből az következik, hogy csak azon „többletmunkadíjak” minősíthetők a 2020. július 16-i Nexans France és Nexans kontra Bizottság ítélet (C-606/18 P, EU:C:2020:571) 90. pontja értelmében vett „többletköltségeknek”, amelyek az érintett vállalkozás helyiségeiben lefolytatott helyszíni vizsgálat esetén nem merültek volna fel, és kizárólag a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság helyiségeiben való folytatásával kapcsolatosak.

89 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az érintett vállalkozás azon döntése, hogy a Bizottság által az 1/2003 rendelet 20. cikkének (4) bekezdése alapján végzett helyszíni vizsgálat során ügyvédeket vesz igénybe, e vállalkozás védekezési stratégiájának körébe tartozik, mivel az említett rendelkezés nem írja elő vele szemben, hogy ügyvédi segítséget vegyen igénybe (lásd ebben az értelemben: 2012. szeptember 27-i Koninklijke Wegenbouw Stevin kontra Bizottság ítélet, T-357/06, EU:T:2012:488, 226. pont). Ebből következik, hogy ha az érintett vállalkozás úgy dönt, hogy ügyvédeket bíz meg annak érdekében, hogy az ilyen helyszíni vizsgálat során segítséget nyújtsanak neki, az a tény, hogy e vizsgálat a Bizottság helyiségeiben folytatódik, semmit nem változtat az ügyvédi munkadíjakkal kapcsolatos költségeken. Egy olyan vállalkozás számára ugyanis, amely úgy döntött, hogy az ilyen helyszíni vizsgálat során ügyvédek segítségét veszi igénybe, abban az esetben, ha a Bizottság úgy dönt, hogy a helyszíni vizsgálatot a saját helyiségeiben folytatja, az e vizsgálat folytatásához kapcsolódó ügyvédi munkadíj általában nem minősül többletköltségnek, mivel az ügyvédek által nyújtandó szolgáltatások a helyszíni vizsgálat helyétől függetlenül főszabály szerint ugyanazok. Mivel e szolgáltatások nyújtására akkor is sor került volna, ha a helyszíni vizsgálat az érintett vállalkozás helyiségeiben folytatódott volna, az ezzel kapcsolatos ügyvédi munkadíjak főszabály szerint nem állnak kizárólagos okozati összefüggésben e helyszíni vizsgálatnak a Bizottság helyiségeiben való folytatásával.

90 A jelen ügyben, mivel a felperesek úgy döntöttek, hogy a helyiségeikben végzett helyszíni vizsgálat során ügyvédek segítségét veszik igénybe, nem bizonyított, hogy kizárólagos okozati összefüggés áll fenn a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben való folytatása és az őket e helyszíni vizsgálat során segítő ügyvédek munkadíja között.

91 Következésképpen a felperesek által kialakított védekezési stratégiára tekintettel a felperesek állításaival ellentétben nem megalapozatlan, és nem is ellentétes a 2020. július 16-i Nexans France és Nexans kontra Bizottság ítélettel (C-606/18 P, EU:C:2020:571) a „többletköltségek” fogalmának a Bizottság általi olyan értelmezése, hogy az főszabály szerint kizárja a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság helyiségeiben való folytatása keretében nyújtott szolgáltatásokért kiszámlázott ügyvédi munkadíjakat, mivel azok akkor is felmerültek volna, ha a helyszíni vizsgálat a felperesek helyiségeiben folytatódott volna.

92 Egyébiránt azt is meg kell állapítani, hogy a felperesek állításával ellentétben különösen a 2020. július 16-i Nexans France és Nexans kontra Bizottság ítéletre (C-606/18 P, EU:C:2020:571) tekintettel a „többletköltségek” fogalmának a Bizottság általi értelmezése nem megszorító.

93 A felperesekkel folytatott levelezés fényében értelmezett megtámadott határozatból ugyanis kitűnik, hogy a Bizottság nem zárja ki kategorikusan, hogy bizonyos ügyvédi munkadíjak „többletköltségnek” tekinthetők. A Bizottság csupán azt követeli meg, hogy az érintett vállalkozás bizonyítsa, hogy az általa megtéríteni kért munkadíjakat eredményező ügyvédi szolgáltatások nyújtására nem került volna sor akkor, ha a helyszíni vizsgálatot e vállalkozás helyiségeiben folytatták volna, ami egyáltalán nem túlzott követelmény. A 2020. július 16-i Nexans France és Nexans kontra Bizottság ítélet (C-606/18 P, EU:C:2020:571) 90. pontjából ugyanis kitűnik, hogy a Bizottság megtéríti a többletköltségeket, ha az érintett vállalkozás erre irányuló, „megfelelően indokolt” kérelmet nyújt be hozzá.

94 A fentiekből következik, hogy a felperesek nem tudták bizonyítani, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban a „többletköltségek” fogalmára vonatkozóan adott értelmezés téves jogalkalmazásnak minősül.

95 Ami az állítólagos értékelési hibát illeti, először is rá kell mutatni arra, hogy a felperesek a megtámadott határozat elfogadását megelőző eljárás során a helyszíni vizsgálat ezen intézmény helyiségeiben való folytatása keretében felmerült ügyvédi munkadíjak kizárólag teljes megtérítését követelték a Bizottságtól arra a forgatókönyvre támaszkodva, hogy a kellő jogi képzettséggel rendelkező, többnyelvű személyzetük révén házon belül teljes mértékben nyomon tudták volna követni a helyszíni vizsgálatot akkor, ha az a saját helyiségeikben folytatódott volna. Mivel e forgatókönyvben a felperesek szerint e teljes belső nyomon követésnek köszönhetően semmilyen ügyvédi munkadíj nem merült volna fel, azt állítják, hogy a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben való folytatásával kapcsolatos ügyvédi munkadíjak teljes egészükben olyan „többletköltségnek” minősülnek, amelyet a Bizottságnak meg kell térítenie.

96 E tekintetben mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a helyszíni vizsgálat teljes belső nyomon követésének forgatókönyve nem felel meg a felperesek helyiségeiben végzett helyszíni vizsgálat lefolyásának, amely vizsgálatnak a felpereseket 2023 márciusában vetették alá, amikor is – mind Fuschl am Seeben, mind pedig Amszterdamban és Párizsban – folyamatosan ügyvédek segítették őket. Ebben az összefüggésben, amint arra a Bizottság helyesen rámutat, a felperesek nem bizonyították megfelelően azt, hogy miután a helyiségeikben végzett helyszíni vizsgálat teljes időtartama alatt ügyvédi segítséget vettek igénybe, képesek lettek volna megszervezni azt, hogy teljes mértékben házon belül tudják biztosítani a helyszíni vizsgálat nyomon követését akkor, ha az a helyiségeikben folytatódott volna.

97 Továbbá, míg a felperesek azt állítják, hogy alkalmazottaik önállóan biztosítani tudták volna a helyszíni vizsgálat nyomon követését, ha az a helyiségeikben folytatódott volna, egyáltalán nem fejtik ki, hogy miért nem vették igénybe ezen alkalmazottakat annak érdekében, hogy ténylegesen nyomon kövessék a helyszíni vizsgálatot a Bizottság brüsszeli helyiségeiben, akár személyesen, akár távjelenléttel, többek között rotációs rendszert alkalmazva. Márpedig meg kell állapítani, hogy bár a felperesek néhány alkalmazottja Brüsszelben volt, még csak meg sem jelentek a Bizottság helyiségeiben. E tény megerősíti a Bizottság azon álláspontját, miszerint a helyszíni vizsgálat teljes belső nyomon követése nem volt valószínű, így a felperesek ügyvédek jelenlétet kérték volna, ha e helyszíni vizsgálat a helyiségeikben folytatódott volna.

98 Végül rá kell mutatni arra is, hogy a felperesek mind a megtámadott határozat elfogadását megelőzően a Bizottsággal folytatott levelezés során, mind pedig a jelen eljárás keretében maguk is többször elismerték, hogy legalább eseti jelleggel igénybe vettek volna ügyvédeket akkor, ha a helyszíni vizsgálat a helyiségeikben folytatódott volna. A felperesek tehát nem állíthatják – anélkül, hogy ne mondanának ellent maguknak –, hogy az ügyvédi segítségről teljes egészében lemondva teljes mértékben házon belül gondoskodtak volna a helyszíni vizsgálat nyomon követéséről akkor, ha az helyben folytatódott volna.

99 Következésképpen a Bizottság nem követett el értékelési hibát akkor, amikor megtámadott határozatban – e határozatot a felperesekkel folytatott korábbi levelezés fényében értelmezve – úgy ítélte meg, hogy a helyszíni vizsgálat teljes belső nyomon követésének előfeltevése – amennyiben e vizsgálat a felperesek helyiségeiben folytatódott volna –, amelyre a felperesek a helyszíni vizsgálatnak a Bizottság helyiségeiben való folytatásával kapcsolatos ügyvédi munkadíjak teljes megtérítése iránti kérelmüket alapozzák, nem valószínű, és ezen előfeltevést elutasította. Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy a Bizottság soha nem állította, hogy az ügyvédek

által nyújtott segítség a helyszíni vizsgálat során mindvégig ugyanolyan mértékű lett volna, ha az a felperesek helyiségeiben folytatódott volna. A Bizottság csupán – helyesen – úgy vélte, hogy hasonló helyzetben a felperesek legalábbis bizonyos mértékben továbbra is igénybe vettek volna ügyvédi segítséget.

100 Végül, ami a felperesek által másodlagosan kifejtett azon érvet illeti, miszerint legalább a második ügyvédi irodának adott megbízás miatt felmerült költségeket „többletköltségnek” kell tekinteni, meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat elfogadását megelőző eljárás során a felperesek egyáltalán nem próbálták bizonyítani, hogy kizárólag bizonyos ügyvédi munkadíjak megtérítendők, és egyáltalán nem kérték az ilyen munkadíjak részleges megtérítését. Mindezt annak ellenére, hogy a Bizottság annak értékelése érdekében, hogy az általuk megtéríteni kért ügyvédi munkadíjak részben „többletköltségnek” tekinthetők-e, levélben kifejezetten kérte tőlük „az ügyvédi munkadíjak teljes leírását, beleértve az ügyvédek nevét, a teljesített órák számát, az alkalmazandó óradíjat, a nyújtott tanácsadás leírását, valamint arra vonatkozó indokolást, miszerint e tanácsadást kizárólag a helyszíni vizsgálat folytatása céljából nyújtották, nem pedig a helyben végzett egyes helyszíni vizsgálatok vonatkozásában”. A felperesek, akik mindvégig fenntartották a követelt ügyvédi munkadíj kizárólag teljes megtérítésére irányuló álláspontjukat, egyáltalán nem nyújtottak be ilyen leírást a Bizottságnak.

101 E körülmények között nem róható fel a Bizottságnak, hogy a megtámadott határozatban nem biztosította a felpereseknek az ügyvédi munkadíjaik – mint például a brüsszeli székhellyel rendelkező második ügyvédi iroda megbízásával kapcsolatban felmerült munkadíjak – részleges megtérítését.

102 Egyébiránt rá kell mutatni arra, hogy a jelen eljárás során a Törvényszék írásbeli és szóbeli kérdéseire válaszolva a felperesek kifejezetten megerősítették, hogy kizárólag az ügyvédi munkadíjak teljes megtérítését kérik a Bizottságtól, és nem elégedhetnek meg azok részleges megtérítésével.

103 A fentiekből következik, hogy a felperesek által másodlagosan hivatkozott érvet, amely keretében azt állítják, hogy az általuk viselt ügyvédi munkadíjak legalább egy részét „többletköltségnek” kell tekinteni, megalapozatlannak kell tekinteni, és el kell utasítani, anélkül hogy határozni kellene ezen érvnek a Bizottság által vitatott elfogadhatóságáról.

104 A fenti megfontolásokra tekintettel a harmadik jogalapot, valamint a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

105 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felpereseket, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (öt bíróval eljáró első tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a Red Bull GmbH-t, a Red Bull France SASU-t és a Red Bull Nederland BV-t kötelezi a költségek viselésére.

Buttigieg Schwarcz Kancheva

Tichy-Fisslberger Bestagno

Kihirdetve Luxembourgban, a 2026. április 22-i nyilvános ülésen.

Aláírások